

ind paa Finantsloven, hvilket er sket. Det forekommer mig, at navnlig, naar der er Tale om saadanne extraordinære Understøttelser til Enkeltmand, er det i høi Grad af Bigtighed, at man overlader Forslagsstillelsen til Regjeringen, thi Regjeringen er isølge sin Stilling den Eneste, der kan have den tilstrækkelige Oversigt over alle de Forhold, der derved kunne komme i Betragtning, til Bedømmelsen af, om man ikke ved at give Understøttelser til en saadan Enkeltmand foretager en Afvigelse fra de Regler, der i det Hele taget bør følges, og om der ikke er mange Andre, der maatte ville være ligesaa godt egnede, maaske vilde være langt mere kvalificerede til at erholde en saadan Understøttelse end de Naagjældende. Det er kun Regjeringen, der kan have den tilbørlige Oversigt derover. Nu vil man maaske sige: Ja, i disse Tilfælde har Regjeringen jo ikke modsat sig de Forslag, der ere fremkomne fra Finantsudvalgets Side. Det er imidlertid i mine Øine noget ganske Andet, der er en stor Forskjel paa det Ansvar, som man sæler, at man har for de Forslag, man selv bærer frem, selv sætter sig i Spidsen for, og det Ansvar, man tror at kunne berolige sig ved, naar man blot forholder sig passiv, ikke modsætter sig, hvad der fra andre Sider sættes Pris paa. Jeg mener, at det netop i den Slags Sager, hvor der handles om Understøttelse til Enkeltmand, hvor den, der ikke skaar, om jeg saa maa sige, for Sagen, i Virkeligheden ikke er tilbøjelig til at gjøre nogen Indvending, dels paa Grund af Summens Ubetydelighed i det enkelte Tilfælde, og dels fordi der her jo overhovedet er Tale om at gjøre Godt, er af den største Bigtighed at have En, der har Ansvaret, til hvem man kan holde sig for, hvad der er sket. Det er derfor, det forekommer mig, at jeg har havt Grund til at fremdrage disse Punkter. Jeg vil tillade mig at udtale det Ønske, at det høie Thing vil tage denne Sag under Overveielse, om det ikke skulde være rigtigt i Fremtiden med noget større Styrke, end det synes at være sket ved denne Leilighed iaar, at modsætte sig den Slags Bevillinger, som indsættes uden Regjeringens Forlangende af Rigsdagen, navnlig af Finantsudvalget. Jeg tror, at, hvis den høie Regjering vilde sætte nogen Modstand mod saadanne Begjæringer i Fremtiden, kunde det ganske vist gjøre Regning paa Støtte i dette Thing. Dette Thing har ved mange forskellige Leiligheder vist, at det ikke ynder denne Praxis, at det finder det i og for sig urigtigt, at Bevillingsposter fremkomme fra Rigsdagens Side uden Regjeringens Initiativ.

Justitsministeren (Melleman): Det er vistnok en Sag, som i og for sig ikke kan være tvivlsom, at det ikke bør være Reglen, at Bevillinger, navnlig af en saadan personlig Natur, indbringes fra anden Side end Regjeringens, og

der kan vistnok heller ikke være Tvivl om, at, hvis det Modsatte skulde antage større Dimensioner, vilde det kunne afføde forskjellige Misbrug. Det har derfor heller ikke undgaaet Regjeringens Opmærksomhed, at det Præcedens i saa Henseende, som enkelte Punkter paa denne Tillægsbevillingslov afgive, ikke var uden Betænkkelighed, men man har dog ment, at der talte saadanne Grunde for hver enkelt af disse Bevillinger, at det kunde forsvares at gaa ind paa dem. Derimod har man ogsaa ment, at Tillægsbevillingsloven i sin Helhed maatte betragtes som saa fuldstændig, at man i det Hele kunde afviescere ved den, at den frembød saa mange gode Sider, at man kunde gaa ind paa den. Med Hensyn til de Tilfælde, som den ærede Læser sigtede til, skal jeg bemærke, at den egentlige Grund til den Understøttelse, som er indbrømt en Privatmand, der, som den ærede Læser sagde, er bleven ruineret ved mislykkede Jernbanespekulationer, er den, at denne Mand var den Første, som her i Landet forsøgte paa ved privat Entreprise at overtage Jernbanearbejder. Det er idetmindste blevet mig meddelt saaledes. Hvad de to andre Bevillinger angaar, høre de under Kirke- og Undervisningsministeren, og da han er tilstede, antager jeg, at han vil sige et Par Ord om de Grunde, der have været afgjørende, hvad dem angaar.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Det skal jeg gjerne. Jeg vil dog til, hvad min ærede Kollega nylig har yttret i Almindelighed med Hensyn paa Optagelsen af saadanne Poster, hvorom der er Tale, tillade mig at bemærke, at det stundom kan se noget anderledes ud, end Sagen i Virkeligheden forholder sig, fordi saadanne Poster næsten altid optages efter Konference mellem Finantsudvalget og vedkommende Minister, og derfor der ved denne Konference er opnaaet Enighed, saa anses det stundom for at være en temmelig ligegyldig Sag, under hvis Navn Endringsforlaget fremtraeder. Dette har været Tilfældet med de to Poster paa Tillægsbevillingen, som det ærede kongevalgte Medlem omtalte; de have været Gjenstand for Forhandling mellem Finantsudvalget og mig, inden de fremtraadte som Endringsforslag. Ved den ene af disse Poster, den paa 1,000 Kr., har jeg ikke havt nogen Betænkkelighed. Grunden til, at denne er bleven optagen paa Tillægsbevillingsloven, er den, at der ved Fordelingen af Beløbet til Højskolerne for forrige Aar, navnlig det Beløb, der blev opført med 28,000 Kr., anvendtes visse Regler, og at der aldeles tilfældig manglede ganske Lidt i, at disse Regler kunde finde Anvendelse paa den Højskole, hvorom der her er Tale. Under andre Omstændigheder vilde Højskolen utvivlsomt have faaet Del i dette Tilskud. Nu ønskede man i Finantsudvalget — der var et enstemmigt Ønske — derfor